

Szendrői Csaba

HÓ

Bocs, nem maradhattam ott.
Fagykarikát lehel a tél bele,
felszikkáznak az éjben
a fogcsikorgatóan hideg padok.

Mintha leföldelnék a húst,
szomorú áramot kapnak.
Elvezeti az ónos eső át,
keresztül, végig a városon.

Testet ölt a szél,
ahogy kabátomba csap,
elüvölténém magam,
csak szégyelleném,

mint amikor gellert kap a fény
és a szemközti ház ablakán
a félálomban lévő szemhéjadon át
az álmaid közepébe ver-

Pedig én olyan óvatosan keltem ki
mellőled, hogy
én sem ébredtem fel.

Pedig én olyan óvatosan keltem ki
mellőled, hogy
én sem ébredtem fel.

Pedig én olyan óvatosan keltem ki
mellőled, hogy
én sem ébredtem fel.

Pedig én olyan óvatosan keltem ki
mellőled, hogy
én sem ébredtem fel.

Szabó Benedek

BÉCI

Akkor már két hónapja bujkált,
szakállas volt, meg sem ismertem.
Reggelinél vettük észre,
napfénytől hunyorogva állt a kertben.

A szabadban aludt, mesélte,
lebombázott házak udvarán,
a Duna-part elvadult fái közt,
vasúti töltések oldalán.

Lizáról kérdezett,
mondtam, hogy semmit nem tudok;